

THE LIFE AND THOUGHT OF RAV KOOK

3 - ZIONISM, MESSIANISM AND ERETZ

YISRAEL

מדרשת רחל וחייה

1. ארץ-ישראל איננה דבר חיצוני, קנן חיצוני לאמה, רק בתור אמצעי למטרה של ההתאגדות הכללית והחזקת קיומה החמרי או אפילו הרוחני. ארץ-ישראל היא חטיבה עצמונית קשורה בקשר-חיים עם האמה, חבוקה בסגלות פנימיות עם מציאותה. ומתוך כך אי-אפשר לעמד על התכן של סגלת קדשת ארץ-ישראל, ולהוציא לפעל את עמק חפתה, בשום השפלה רציונלית אנושית כי-אם ברוח ד' אשר על האמה בכללה ....
המחשבה על-דבר ארץ ישראל, שהיא רק ערך חיצוני כדי העמדת אגדת האמה, אפלו כשהיא באה כדי לבצר על-ידה את הרעיון היהודי בגולה, כדי לשמר את צביונו ולאמץ את האמונה והיראה והחזיק של המצוות המעשיות בצורה הגונה, אין לה הפרי הראוי לקיום, כי היסוד הזה הוא רעוע בערך איתן הקדש של ארץ-ישראל. האמוץ האמתי של רעיון היהדות בגולה בוא ובוא רק מצד עמק שקועו בארץ-ישראל, ומתקנות ארץ-ישראל יקבל תמיד את כל תכונותיו העצמיות. צפית ישועה היא כח-המעמיד של היהדות הגלותית, והיהדות של ארץ-ישראל היא הישועה עצמה.

אורות מאופל ארץ-ישראל / א

The land of Israel is not some external entity. It is not merely an external acquisition for the Jewish people. It is not merely a means of uniting the populace. It is not merely a means of strengthening our physical existence. It is not even merely a means of strengthening our spiritual existence. Rather, the land of Israel has an intrinsic meaning. It is connected to the Jewish people with the knot of life. Its very being is suffused with extraordinary qualities. Therefore, it is impossible to appreciate the content of the sanctity of the Land of Israel and to actualize the depth of love for her by some rational human understanding – only by the spirit of God that is in the soul of Israel. ...

The view of the Land of Israel as only an external value serving as a cohesive force – even when it comes only to reinforce the Jewish idea in the Diaspora, to preserve its identity and to strengthen its faith, fear [of Hashem] and observance of mitzvot-bears no permanent fruit, for this foundation is shaky compared to the holy might of the Land of Israel. The true strengthening of the Jewish idea in exile will come about only through the depth of its immersion in the Land of Israel, and from the hope of the Land of Israel it will receive always its essential characteristics. The expectation of salvation is the force that preserves exilic Judaism; the Judaism of the Land of Israel is salvation itself.

2. ישנם עוד ענינים גדולים ונכבדים להציע, והעת עת לעשות היא בעה"י, כי פקד ד' את עמו, ומזרח ומערב ומצפון ומים באים אחינו הנדחים, ציונה ישאלו, דרך הנה פניהם. ואין ספק שהתנועה הגדולה הזאת היא אתחלתא דגאולה שתבא בב"א, ואנו חייבים להתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלהינו בכל האומץ האפשרי, וד' יעזר לנו לרומם קרן בקדושה, בשכלול אה"ק, הנשמה ומחכה להבנות ע"י בניה, אשר יקבצו לה מכל קצות הארץ

אגרות הראיה / כרך ב / תקמו

3. אבל מה שהם רוצים אינם יודעים בעצמם, כל-כך מחבר הוא רוח ישראל ברוח אלהים, עד אשר אפלו מי שאומר שאיננו נזקק לכל לרוח ד', פיון שהוא אומר שהוא חפץ ברוח ישראל מרי הרוח האלהי שורה בתוכיות נקדת שאיפתו גם בעל פרו. היחיד הפרטי יכול לנתק את עצמו ממקור החיים, לא כן האמה פנסת-ישראל בלה, על כן כל קניניה של האמה, שהם חביבים עליה מצד רוחה הלאומי, כלם רוח אלהים שורה בם: ארצה, שפחה, תולדתה, מנהגיה. ואם המצא תמצא בזמן מן הזמנים התעוררות רוח פזאת, שאמרו כל אלה בשם רוח האמה לבדה, וישתדלו לשלל את רוח אלהים מעל כל הקנינים הללו וממקורם הגלוי שהוא רוח האמה, מה צריכים אז צדיקי הדור לעשות? למרד ברוח האמה, אפלו בדבור, ולמאס את קניניה, זהו דבר שאי-אפשר: רוח ד' ורוח ישראל אחד הוא. אלא שהם צריכים לעבד עבודה גדולה לגלות את האור והקדש שברוח האמה, את אור אלהים שבתוך כל אלה, עד שכל המחזיקים באותן המחשבות שברוח הכללי ובכל קניניו ימצאו את עצמם ממילא, שהם עומדים שקועים ומשרשים וחיים בחיי אלהים, מזוהרים בקדשה ובגבורה של מעלה

אורות התחיה / ס

4. הדור הראשון של עקבתא דמשיחא, בתחילת הקץ המגולה של יישוב ארץ ישראל, הוא מכשיר את החומר של כנסת ישראל, והרוחניות צריכה לשמש בו שימוש של שמירת החיים הפנימיים. וכשיתחזק הכוח החומרי של האומה, אז ייגלו כל הסגולות הרוחניות הקדושות שבה, ותשוב התורה וכל מאורותיה לאיתנה, להיות לאור עולם, לעטרת תפארת ביד ה' ולצניף מלוכה בכף א-להי ישראל. בקטע זה מודגש התפקיד שיש לחצופים בבניית החומר של עם ישראל בארצו

ערפילי טוהר עמ' 35

5. ישנם תיקוני עולם כאלה, שאי אפשר להם שיעשו על ידי צדיקים, כי אם על ידי רשעים ואנשים פגומים בדיעות ומעשים. אמנם על ידי תשובה מאהבה, והתאמצות גדולה להרבות קדושה בעולם, בתפילת צדיקים ישרה זוכים שגם צדיקים יוכלו להשתתף באלו התיקונים, שעל פי הסדר הנהוג אינם רגילים לצאת כי אם מידי רשעים ואנשים רחוקים מהקדושה. תיקונים הללו כוללים תיקונים חברותיים, כמו מכשירי עבודת אדמה, מלחמות, שישנן מהן שהן דרושות הרבה לעולם. המצאות מעשיות - וישנם מהם תיקונים רוחניים של כמה חכמות מעשיות ושכליות - שהנשמה המעוטרת בחסידות ובהתנשאות נפש לקדושה אינה יכולה לחדור לפרטים הללו. רק על ידי עלייה גדולה של המהלך הרוחני אפשר לזכות לברכה עליונה זו, של כיבוש כל תיקוני עולם על ידי צדיקים ואנשי קודש

ערפילי טוהר עמ' 68

6. גם מתוך החול יגלה הקדש, וגם מתוך החופש הפרוץ יבא העול האהוב. ... ותשובה מזהירה תצא גם מתוך הספרות החיצונית. זאת תהיה הפליאה העליונה של חזון הגאולה. יגמל זה הציץ, יפרח הפרח, יבושל הפרי, וידע העולם כולו, כי רוח הקדש מדבר בכנסת ישראל בכל תנועות רוחה, וסוף הכל הוא לתשובה המביאה רפואה וגאולה לעולם

אורות התשובה פרק יזג

7. **The Lamentation in Jerusalem** on the death of Dr. Theodor Herzl

On that day the lamentation will be great in Jerusalem, like the lamentation of Hadad-rimmon in the valley of Megiddon. (Zecharia 12:11) .....

So it came about that throughout the Exile there is a see-saw effect of these two opposing forces. At times, there is exhibited a drive toward material, worldly success that flows primarily from the foundation of Joseph and Ephraim; other times there is a stirring of the spiritual drive for observance of Torah and spiritual development, for awe and love of God.

Since it is impossible for our nation to attain its lofty destiny other than by actualizing these two components - the universal symbolized by Joseph, and the distinctive symbolized by Judah - there arise in the nation proponents of each aspect. Those who would enhance spirituality prepare the way for Messiah son of David, whose focus is the final destiny. Truly the focus of life is spiritual attainment, except that the spiritual can only develop properly if it is accompanied by all the material acquisitions of which a full-bodied nation is in need. Those who redress the material, general aspects of life prepare the way for Messiah son of Joseph.

When these two forces work at cross purposes as a result of the calamity of exile, shortsightedness and disarray, these are the 'birthpangs of Messiah', or to be more exact, the 'birthpangs of Messiahs' (plural). The Psalmist (89:52) writes: 'That Your enemies have defied, O Lord; that they have defied the footsteps of Your Messiahs' עֲקִבֹת מְשִׁיחָךָ
Two footsteps of two Messiahs!

Now since the major achievement of Messiah son of Joseph, which is the general advancement of mankind, is accomplished by de-emphasis of the unique Jewish form, Messiah son of Joseph cannot endure, so he is destined to be killed.

When this happens, all will recognize the perversity of the situation. They will realize that it was wrong not to subjugate the universal dimension to the spiritual aspect which is Israel's destiny, to the kingdom of David. 'They will lament him as one laments an only son, and grieve for him as one grieves for the firstborn son.' (Zecharia 12:10) The lamentation for an only child is bereft of hope for future children.

Elderly parents who have lost their only son, are totally forlorn. If the verse were to end on that note, it would spell utter doom, but the bitterness is mitigated by intellect. Intellect perceives that the nation has produced the soul of the Messiahs.

The nation is not as elderly parents who have lost their only child, but rather as young parents who have lost their firstborn child. Being inexperienced at raising children, they did not attend properly to the child in its state of illness, so the child succumbed.

By the same token, the nation comes to the realization that it did not know how to make proper use of this universalist dimension, did not understand how it could contribute to Israel's unique destiny. In that way, it could have survived. The nation labored under the illusion brought on by the divisiveness of exile that these two forces are truly at odds. The result is that whoever holds up the universal side of the nation becomes unfortunately an enemy of Torah and *mitzvot* (commandments). Contrariwise, whoever focuses on the uniquely Jewish, becomes an adversary of material wellbeing. In the first scenario, the fence of Torah is broken down; in the second, the result is weakness and morosity.

After this latest experience of Messiah son of Joseph's impermanence, let us deduce that truly the two forces are not mutually antagonistic. It is time to bring it all together and to organize the nation's ways. Let every universal perfection serve as a basis for perfecting the uniquely Israelite. Let both parties - those disposed to the material and universal, and those disposed to the spiritual and particularistic - come to the same conclusion.

Then the lamentation will be on both sides; both will recognize their mistake. These two forces were created to be united; once rent asunder, they were mutually injurious.

.....

The Zionist vision manifest in our generation might best be symbolized as the "footstep of Messiah son of Joseph" (*ikva de-Mashiah ben Yosef*). Zionism tends to universalism (as opposed to Jewish particularism). It is unequipped to realize that the development of Israel's general aspect is but the foundation for Israel's singularity. The leadership of the Zionist movement must be greatly influenced by the gifted few of the generation, the righteous and the sages of Israel. On the other hand, the ideal of Israel's national renaissance, including all the material accoutrement - which is a proper thing when joined to the spiritual goal - to date has not succeeded, and the lack of success has brought on infighting, until finally, the leader of the movement has fallen, a victim of frustration. It behooves us to take to heart, to try to unify the "tree of Joseph" and the "tree of Judah," to rejoice in the national reawakening, and to know that this is not the end goal of Israel, but only a preparation. ....

This is the benefit to be gained by remorse over one whom we might consider the "footstep of Messiah son of Joseph" (*ikva de-Mashiah ben Yosef*), in view of his influence in revitalizing the nation materially and generally. This power should not be abandoned despite the wantonness and hatred of Torah that results in the expulsion of God-fearing Jews from the movement. We must develop the courage to seek that any power that is of itself good be fortified, and if it is lacking spiritual perfection, let us strive to increase the light of knowledge and fear of the Lord such that it (i.e. the light) is capable of conquering a powerful life-force and of being built up through it. Then there will be fulfilled in us the prophecy, "I will grant unto Zion salvation, unto Israel My glory." Return (*teshuvah*) must be from our side. Return will be enduring only if all the powers presently found (and possible to be found) in the nation will be vigorous, and directed to good. Then we will be a vessel for the divine will, "a crown of ornament in the hand of the Lord, and a royal diadem in the palm of your God."

The Lamentation in Jerusalem, Rav Kook. Ma'amarei RAYaH 1 (1980) pp94-99¹

1. Translation by R. Bezalel Naor, available at <http://shaalvim.co.il/uploads/files/13-d-10-lamentation.pdf>